

**KIM FABER &
JANNI PEDERSEN**

**STIK
DONKER**

Vertaling Corry van Bree

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © Kim Faber & Janni Pedersen and JP/Politikens Hus A/S 2021 in agreement with Politiken Literary Agency

Oorspronkelijke titel: *Kvaeler*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland

Vertaling: Corry van Bree

Omslagontwerp: Harvey Macaulay, Imperiet.dk

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Shutterstock

Foto auteurs: © Les Kaner

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1056 4

ISBN 978 94 027 6616 5 (e-book)

NUR 305

Eerste druk juni 2022

Originele uitgave verschenen bij Politikens Forlag, Kopenhagen.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

29 OKTOBER

Hij opent zijn ogen en weet niet waar hij is, of waar hij zich bevond toen hij bewusteloos raakte. Zijn mond is droog, hij is misselijk en heeft het gevoel dat zijn slapen tussen een bankschroef geklemd zitten.

Hij is zenuwachtig en bang.

Iemand huilt en hij draait zijn hoofd om, maar het gordijn is rond drie kanten van het bed dichtgetrokken en hij ziet niets anders dan de stof, die er in het halfdonker grijs en steriel uitziet.

Hij kijkt naar zichzelf. Het dekbed komt tot iets boven zijn navel en toch heeft hij het niet koud. Hij heeft moeite om zijn lichaam te voelen.

Op zijn borstkas zijn elektroden vastgeplakt en als hij zijn linkerarm optilt ziet hij een plastic klemmetje op zijn wijsvinger en een blauwgrijze manchet rond zijn bovenarm.

Plotseling weet hij het weer en hij glijdt naadloos van de ene onaangename werkelijkheid in de andere.

Hij schuift zijn hand onder het dekbed en tast naar zijn penis, maar voor het eerst in zijn zestigjarige leven heeft hij het gevoel dat die niet bij zijn lichaam hoort. Het is een vreemd lichaamsdeel geworden.

In de urinebuis zit een plastic slang. Hij moet het dekbed opzijschuiven om te kunnen zien wat ze met hem hebben gedaan, maar bedenkt zich. Hij durft niet en trekt zijn hand terug. Hoewel hij zijn tanden op elkaar klemt, beginnen de tranen over zijn wangen te stromen.

Ziekenhuizen zijn onbekend terrein voor hem. Hij is nog nooit ernstig ziek geweest en kwam er alleen om bij anderen op bezoek te gaan. Hij is maar één keer eerder geopereerd en dat is al meer dan vijftig jaar geleden.

Hij doet zijn ogen dicht en ziet zichzelf zitten op een harde donkerbruine houten bank die midden in een lange gang met lichtgroene muren en een zwart-witte terrazzovloer staat. Hij draagt een wit hemd dat tot zijn knieën komt. Zijn voeten raken de vloer niet en zijn onderbenen schommelen zenuwachtig heen en weer. Een non in een lang grijs habijt komt naar hem toe. Het koude licht van de lampen aan het plafond weerkaatst in haar montuurloze bril en hij ziet niet of de blik in haar ogen vriendelijk is, maar hoopt

dat wel. 'Jij bent aan de beurt,' zegt ze. Hij laat zich van de bank glijden en voelt zijn benen trillen. De non steekt een koele, droge hand naar hem uit en neemt hem voorzichtig maar vastbesloten mee naar een deur, die ze opent. Hij verstart en staart in het halfdonker. 'Mama,' fluistert hij, waarna hij naar binnen loopt.

Hij kijkt om zich heen en ziet een andere non, die in een scherpe lichtbundel op een stoel in het midden van de ruimte zit. Ze draagt een groot donkergroen rubberen schort en hij weet precies waarvoor dat schort is. Hij begint bijna te huilen terwijl hij naar haar toe wordt gebracht. Het gezicht van de non is een bleek masker met grote ogen en een smalle, samengeknepen mond. Ze pakt hem zwijgend vast, tilt hem op haar schoot en trekt hem naar achteren. Hij probeert tegen te strubbelen en duwt zijn handen wanhopig tegen het gladde, koele rubber op haar heupen en dijbenen, maar de non, wier adem zoet naar eucalyptusnoepjes ruikt, pakt hem gewoon steviger vast.

De andere non komt naar hem toe. 'Je hoeft niet bang te zijn, jochie,' zegt ze. 'Het gaat heel snel. Ik denk dat je niet eens tot twintig kunt tellen.' Daarna buigt ze zich naar voren en duwt een stoffen masker op zijn neus en mond. Het is doordrenkt met iets wat scherp en vies ruikt. Hij houdt zijn adem zo lang mogelijk in, tot het niet meer lukt en hij de etherdampen inademt. Een, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven... tien... vijftien...

Hij opent zijn ogen. Het was de allereenvoudigste chirurgische ingreep geweest. Niemand overlijdt aan het verwijderen van amandelen en poliepen, maar hij voelt de angst van die kleine jongen nog steeds.

En deze keer is het erger.

Hij draait zijn hoofd en ziet vanuit zijn ooghoeken het paneel boven het hoofdeinde van het bed en alle apparaten met oplichtende grafieken en cijfers die over de basale functies van zijn lichaam waken. Hij huivert.

Dit is veel erger.

6 NOVEMBER

2

Signe Kristiansen perst de auto tussen een surveillancewagen en een bestelwagen en zet de motor uit. Ze blijft nog even met twee handen op het stuur zitten en staart met een lege blik door de voorruit. Ze kan het gewicht van zijn hand op haar linkerschouder en de daaropvolgende misselijkheid en explosief toenemende woede die haar bijna machteloos maakte nog steeds voelen. Het was een discrete hint dat er niets was veranderd tijdens het jaar waarin ze niet op de afdeling Zwarte Criminaliteit heeft gewerkt, dat hun geheim nog steeds niet bekend is en dat ze moet blijven zwijgen.

Ze haat Troels Mikkelsen vanuit de grond van haar hart.

Signe probeert de beginnende hoofdpijn die in de frontale kwab zeurt te negeren. Ze buigt zich naar voren, opent het dashboardkastje, pakt het bordje waarop POLITIE staat en legt het achter de voorruit. Daarna stapt ze uit, smijt het portier dicht en blijft een paar seconden staan terwijl ze de lucht als een gretige jachthond opsnuift. De traangasrestanten die nog steeds in de vochtige, koude novembernevel hangen branden in haar ogen en keel. Het is net drie uur geweest en het is nog niet donker, maar in dit jaargetijde maakt dat nauwelijks iets uit. Dag of nacht? Alles vloeit samen in uiteenlopende grijze nuances.

Ze kijkt om zich heen. Het wemelt van de mensen in de normaal gesproken redelijk rustige straat in Ydre Nørrebro, onder wie veel journalisten en fotografen die rusteloos als hyena's rondwalen op jacht naar iemand die iets heeft gezien. Of in elk geval iemand die een mening heeft over de gebeurtenissen. Signe heeft haar auto voor een goed onderhouden pand van vijf verdiepingen geparkeerd. Ze kijkt omhoog. Ondanks de kou staan veel ramen open en de bewoners kijken nieuwsgierig naar buiten om de ontwikkelingen op straat te volgen. Hoewel de bevolking van Nørrebro op zijn zachtst gezegd niet onbekend is met rellen, komt het zelden voor dat de situatie in zoveel geweld ontaardt als de bloederige gebeurtenissen van het afgelopen uur.

Ze opent de kofferbak en pakt een zak met een witte overall, een mondmasker en plastic hoezen voor haar schoenen. Zwijgende groepjes politieagenten in donkerblauw gevechtstenuue komen op adem en vijftig meter verderop

staan twee ME-busjes met knipperende zwaailichten dwars op straat. Ze huilt en vloekt zachtjes omdat ze nu al voelt dat het windjack dat ze vanochtend over de niet bijzonder dikke wollen trui heeft aangetrokken volkomen ontoereikend is tegen de kou. Op dat moment kon ze echter niet weten dat ze vandaag, haar eerste dag terug bij Zwarte Criminaliteit, hier terecht zou komen.

Ze begint naar de Balders Plads te lopen en passeert vier collega's die op het trottoir staan.

'Jezus, Kristiansen.' Een lange man doet een paar passen naar haar toe en trekt de bivakmuts van zijn hoofd.

'Teis,' zegt ze met een glimlach en ze geeft de agent een klap op zijn schouder. Ze heeft het afgelopen jaar, nadat ze naar de Surveillancedienst was overgeplaatst, heel veel uren samen met Teis Olsen in een surveillancewagen doorgebracht.

'Nou, is het prettig om geen uniform meer te dragen?' vraagt hij.

Ze haalt haar schouders op. 'Zeker, dat is verdomd prettig. Afgezien van het feit dat ik het op dit moment ijskoud heb.'

'Daar heb ik geen last van. We hebben het afgelopen uur veel lichaamsbeweging gehad.'

'Ja, dat begrijp ik.'

'Waarom ben jij hier?'

'Hebben jullie dat nog niet gehoord? Er is iemand overleden aan zijn verwondingen. Blijkbaar een neonazi, maar de persoon in kwestie is nog niet definitief geïdentificeerd. Hij is waarschijnlijk doodgestoken met een mes. En de toestand van een paar andere demonstranten is bijzonder kritiek.'

'Ik kon inderdaad aan het ambulancepersoneel zien dat veel gewonden er ernstig aan toe zijn.'

'Wat is er eigenlijk gebeurd? Het lijkt erop dat de situatie flink ontspoord is.'

'Dat kun je wel zeggen. We zijn ingezet om de ultrarechtste eerste klas idioot Claes Sidenius te beschermen. Hij heeft op legale wijze een demonstratie aangevraagd en heeft vooraf rondgebazuind dat hij van plan was een paar korans te verbranden. We waren dus met dertig man ter plaatse om zijn in de grondwet verankerde recht tot vuilspuiterij veilig te stellen.'

'Dertig? Dat lijkt me voldoende.'

'Het ging ook goed, of vrij goed. Er was natuurlijk een tegendemonstratie

aanwezig – voorstanders van vluchtelingenopvang, bendeleden en autonomen, zoals gebruikelijk – maar die konden we goed onder controle houden. Tot...’ Hij schudt zijn hoofd.

‘Tot wat?’

‘Tot er vanuit het niets dertig tot veertig neonazi’s vanaf de Tagensvej door de straat marcheerden. Vlak daarna begonnen raddraaiers en bendeleden vanuit de omgeving hiernaartoe te komen en binnen de kortste keren was het een inferno. Nu pas zijn de gemoederen enigszins bedaard, afgezien van het feit dat er in de omringende straten nog steeds wordt gevochten. Het duurt nog wel even voordat we naar huis kunnen.’

‘Weet je waar de coördinator is?’

‘Ik heb zijn auto voor het laatst gezien in de... Als je het plein op loopt, links afslaat en langs de speelplaats loopt, kom je in de Baldersgade.’

‘Wie is het?’

‘De coördinator? Dat is Damgaard.’

‘Axel Damgaard? Dat is in elk geval geruststellend.’

‘Dat is het zeker. Maar goed, ik zie je wel weer, Kristiansen.’

Een stukje verderop toont Signe haar legitimatie aan de politieagenten die de nieuwsgierigen tegenhouden. Ze bukt zich om het plastic lint met zuurstokstrepen te passeren en loopt naar de Baldersgade. De bomen op het plein hebben hun bladeren laten vallen. Ze liggen als natte kleurrijke glijbanen op de geribbelde betonnen tegels. Axel Damgaard staat naast zijn auto en praat met een geüniformeerde agent. Ze is Damgaard al heel vaak tegengekomen. Hij is bij een groot aantal acties betrokken geweest, behoudt altijd het overzicht en maakt geen gebruik van krachtige hulpmiddelen als dat niet hoogst noodzakelijk is.

‘Signe Kristiansen! Je bent weer in burger,’ zegt hij glimlachend.

Signe glimlacht terug. ‘Yep. Ik ben aan een nieuw leven begonnen. Nou ja, nieuw...’

‘Nee, je hebt dit eerder gedaan. En je bent hier natuurlijk vanwege de man die vermoord is.’

Ze knikt. ‘Ik heb begrepen dat het er gewelddadig aan toegegaan is.’

‘Dat kun je wel zeggen.’ Hij haalt zijn pet van zijn hoofd, krabt op zijn bijna kale schedel en zet de pet weer op. ‘Het werd steeds gewelddadiger.’

‘Ik ruik dat je traangas gebruikt hebt.’

‘Ja. Zelfs met de versterkingen die we na verloop van tijd kregen, waren we niet in staat geweest om ze uit elkaar te houden als we geen traangas gebruikt hadden. Ik ben er vrij zeker van dat er meerdere doden gevallen zijn.’

Signe wrijft in haar handen om ze op te warmen. ‘Hoe is het trouwens mogelijk dat zo’n grote groep neonazi’s zich heeft kunnen verzamelen zonder dat wij dat gemerkt hebben? Ze lijken niet bepaald op een kleuterklas die een schoolreisje maakt.’

‘Goede vraag. Als we hadden geweten dat ze hiernaartoe kwamen, hadden we natuurlijk heel andere maatregelen genomen.’

Ze draait zich om en kijkt naar het plein. ‘Waar is hij neergestoken?’

‘Aan de overkant van het plein staat een pingpongtafel.’

Signe doet een paar stappen opzij.

‘Zie je hem?’

Ze knikt. ‘Hm... Die vol graffiti zit?’

‘Ja. Daar hebben we hem in een grote plas bloed gevonden. Die kun je niet over het hoofd zien.’

‘Kun jij ervoor zorgen dat de vindplaats afgezet wordt?’

‘Ik regel het meteen.’

Op het plein is een koffiebar waar Signe een paar keer is geweest. De tafels en banken van het terras liggen verspreid over een groot deel van het plein. Ze kan net zo goed meteen beginnen met informeren of er getuigen van de moord zijn en tegelijkertijd iets warmes te drinken halen, bedenkt ze, maar zowel de paar gasten als de barista hebben niets gezien. Signe koopt een grote latte to go en loopt het plein weer op.

Het begint langzamerhand donker te worden. De technisch rechercheurs en haar collega’s van Zwarte Criminaliteit zijn gearriveerd. Ze trekt haar overall aan en loopt naar de tafeltennistafel. Achter het afzetlint zijn twee technisch rechercheurs bezig met het veiligstellen van sporen en technische bewijzen. Signe begroet de drie onderzoekers.

‘Waar kom jij vandaan?’ vraagt Geir Jensen, een magere man zonder een sprankje humor die er met zijn rode haar altijd uitziet alsof hij net uit een windtunnel is gekomen. Hij is van Signes leeftijd en werkt al jarenlang bij Zwarte Criminaliteit, langer dan zijzelf, en hij leidt een van de moordsecties van de afdeling. Signe kan er niet achter komen of hij goed is of dat hij er alleen goed in is om goed te lijken.

‘Van de koffiebar aan de overkant. Ik heb gevraagd of iemand daar iets gezien heeft. Dat was niet zo. Ben jij de onderzoeksleider?’

Geir knikt. ‘We hoeven waarschijnlijk niet veel te verwachten van de technisch rechercheurs. De vindplaats is een ratjetoe van bloed en DNA-materiaal, en voor zover ik weet is er geen moordwapen gevonden. Als ik heel eerlijk ben is onze enige kans waarschijnlijk dat we iemand opsporen die gezien heeft wat er gebeurd is.’

‘Daarnaast moeten we zoveel geluk hebben dat degene die eventueel iets gezien heeft ons dat ook wil vertellen,’ voegt Signe eraan toe. ‘Van de benedelden hoeven we niets te verwachten, die breken liever een arm dan dat ze ons helpen, zelfs als ze hun aartsvijanden kunnen verraden, en hetzelfde geldt min of meer voor de autonomen en neonazi’s.’

‘Tja, we weten hoe het gaat. Ik stel voor dat we langs alle appartementen gaan die op het plein uitkijken. Als we geluk hebben, is er iemand die iets gezien heeft.’

3

Signe belt aan bij vier appartementen voordat ze op de derde verdieping beet heeft.

‘Ja, ik heb het allemaal gezien, of in elk geval het grootste deel,’ zegt de jonge bewoner die de deur opent. Hij heet Johan Garn.

‘Oké. Mag ik binnenkomen?’

‘Natuurlijk.’

Ze lopen de zitkamer in, die op het plein uitkijkt. Signe neemt plaats op de versleten bank en Johan gaat bij de eettafel zitten.

‘Ik weet niet of je ervan op de hoogte bent, maar een van de betrokkenen is overleden.’

‘Ja. Dat heb ik online gelezen.’

‘Hij is vlak bij de tafeltennistafel waar jij op uitkijkt gevonden.’

‘Dat is ook de plek waar hij neergestoken is.’

‘Heb je dat gezien?’

‘Ja.’

‘Kun je me vertellen wat er gebeurd is?’

‘Dat kan ik doen, maar wil je het niet liever zelf zien?’

‘Het zien?’ Signe schuift naar voren op de bank. ‘Heb je...’

‘Ja, ik heb het allemaal gefilmd.’

Ze staat op, trekt een stoel bij de eettafel naar achteren en gaat naast hem zitten. Hij klikt een paar keer op zijn laptop en draait het scherm zo dat Signe met hem mee kan kijken.

De beeldkwaliteit is verbazingwekkend goed en Signe stuurt in stilte een bedankje naar de god die verantwoordelijk is voor de explosieve ontwikkeling van de camera's op mobiele telefoons. Als het filmpje tien minuten onderweg is wordt er ingezoomd op de tafeltennistafel, waar twee neonazi's omsingeld worden door tien in het zwart geklede mensen. De twee slaan van zich af met honkbalknuppels en een van hen heeft iets in zijn linkerhand wat een mes lijkt te zijn. Een van de in het zwart geklede mensen pakt de neonazi van achteren vast en slaat het mes uit zijn hand.

‘Nu gebeurt het,’ zegt Johan Garn.

Een gedaante gaat voor de neonazi staan en heft zijn rechterarm een stukje. Ze ziet een flikkering als de man drie keer snel achter elkaar in de buik van de neonazi steekt. Een paar seconden lang is het alsof de groep verstard is. Dan doet de neonazi drie wankelende stappen naar voren en valt op de grond.

Signes wangen branden. ‘Ik wil dat je die video meteen naar me toe stuurt,’ zegt ze.

‘Dat wil ik wel doen, maar... eh... ik wil ook proberen hem aan de media te verkopen. Een van mijn vrienden woonde naast het jongerencentrum aan de Jagtvej 60 toen het destijds ontruimd werd. Hij filmde de politieagenten die zich vanuit een helikopter op het dak lieten zakken. Hij heeft die video aan meerdere media verkocht en heeft er veel geld mee verdiend.’

Ze staat op. ‘Vergeet het. Een video van een man die vermoord wordt mag je niet aan de media geven. Dat is strafbaar,’ zegt ze, ook al twijfelt ze eraan of dat klopt. Ze kan in elk geval niet bedenken welke paragraaf in het Wetboek van Strafrecht dat verbiedt.

‘Oké,’ zegt Johan Garn gelaten. ‘Ik stuur hem meteen naar je toe.’

Als Signe weer op het plein staat, belt ze Geir Jensen. ‘Ik heb iets,’ zegt ze. ‘Een bewoner heeft de moord gefilmd. Bijna vanaf de eerste rij.’

‘Mooi, dat klinkt goed. Kun je zien wie het is?’

‘Niet echt. Je kunt heel duidelijk zien wat er gebeurt, maar de dader heeft een capuchon over zijn hoofd en een sjaal over het onderste deel van zijn gezicht, zodat hij niet zonder meer te identificeren is.’

‘Jammer,’ zegt Geir Jensen. Hij klinkt teleurgesteld. ‘We moeten de video laten zien aan iemand die bekend is met het milieu. Heb jij enig idee wie we daarvoor kunnen inschakelen? De afdeling Georganiseerde Criminaliteit misschien?’

‘Misschien weet ik iemand,’ zegt Signe. ‘Ik ga nu naar Tegllholmen.’

‘Doe dat. Wij gaan hier verder.’

4

Toen ze de vorige ochtend het anonieme gebouw van de Politie Kopenhagen aan de Teghlholm Allé binnenging en de trappen naar de afdeling Zware Criminaliteit op liep, was dat met gemengde gevoelens. De uren op politiebureau Bellahøj en tijdens de surveillances op straat hadden nog maar eens bevestigd wat Signe van tevoren al wist. Ze was politieagent geworden om echte misdrijven op te lossen, ernstige delicten, in plaats van winkeldiefstallen en overtredingen van de verkeerswet. Ze was dus blij geweest dat ze naar Zware Criminaliteit terug mocht, niet in het minst omdat ze dan weer met Juncker en Erik Merlin zou samenwerken.

Ze was echter bang voor de dagelijkse ontmoetingen met Troels Mikkelsen, de man die haar vier jaar geleden 's avonds laat in een hotelkamer had verkracht. Een misdrijf waarover ze maar één iemand had verteld, een psycholoog met wie ze had gesproken na het dramatische onderzoek naar de terreuraanslag in Kopenhagen in december 2016, waarbij ze millimeters van de dood verwijderd was geweest. Niemand – behalve de psycholoog en Troels Mikkelsen – weet wat er in die hotelkamer is gebeurd.

Ze had gehoopt dat een jaar waarin ze niet dagelijks met hem werd geconfronteerd haar woede zou doen afnemen. Dat de tijd ook die wond zou helen. Ze had hem de vorige dag ontlopen, maar vanochtend was hij naar haar toe gekomen, met een brede glimlach en zoals gewoonlijk gehuld in een wolk Aramis, en toen hij zijn hand op haar schouder legde was het overduidelijk dat er niets was veranderd. De haat die ze voor hem voelde was zo intens dat ze ervan schrok.

Het kan zo niet doorgaan, had ze gedacht.

Haar overplaatsing – of 'uitlening', zoals het was genoemd – van een jaar geleden was geen grote verrassing geweest. Ze had het rechtstreekse bevel geenegeerd dat haar had verboden onderzoek te doen naar degene die niets had gedaan om de terroristische aanslag op het Nytorv te voorkomen, hoewel de Militaire Inlichtingendienst was gewaarschuwd dat die zou plaatsvinden. En als je zoiets doet, dan heeft het consequenties.

De disciplinaire straf was vrij mild geweest, wat zonder enige twijfel de

verdienste was van Merlin, haar chef. Behalve de ‘uitlening’ was ze een trede teruggeplaatst op de hiërarchische ladder. Het had tot haar verrassing pijn gedaan dat de kronen op de epauletten van haar uniform waren vervangen door twee sterren. Ze altijd had gedacht dat ze dat soort dingen niet belangrijk vond, maar je leerde tenslotte de hele tijd nieuwe dingen over jezelf. Erger dan dat was het niet geworden.

Toen ze een jaar geleden bij Zwarte Criminaliteit vertrok, was dat als hoofd van Sectie 1, een van de drie moordsecties van de afdeling. Nu is ze terug als een gewone onderzoeker, wat haar helemaal niets kan schelen. Daarentegen vindt ze het vervelend dat ze geen kantoor meer deelt met de twee andere sectiehoofden, maar een bureau in de kantoortuin heeft. Haar enige troost is dat ze naast Juncker zit, die ze nog niet heeft gezien. Hij heeft vrij genomen.

Ze pakt de kleine kartonnen doos met haar persoonlijke eigendommen en zet die naast de bureaustoel op de vloer. Ze heeft nog geen tijd gehad om die uit te pakken. De doos bevat een paar foto’s van Niels en de kinderen en een paar boeken en ringbanden, maar het groene geldkistje met Troels Mikkelsens haar en roos en de plastic bekers waaruit hij heeft gedronken – alles wat ze het vorige jaar van hem heeft verzameld als de gelegenheid zich voordeed – zit er niet bij. Ze heeft het geldkistje in haar woning in Vanløse in de kledingkast verstopt, achter een stapel truien die ze nooit draagt. In de doos zit daarentegen wel een plastic zakje met een paar van Troels Mikkelsens grijze haren. Ze heeft het zakje ‘voor noodgevallen’ gedoopt.

Ze opent haar e-mail, downloadt Johan Garns video en speelt die af. Daarna kijkt ze om zich heen. Er zitten vier collega’s achter hun bureaus. Ze verheft haar stem: ‘Is iemand van jullie bekend met het bendemilieu rond Mjølnerparken?’

Een jonge man steekt zijn hand op. ‘Dat ben ik. Waar gaat het om?’

‘Heb je tijd om hiernaartoe te komen?’

Hij is een van degenen die het afgelopen jaar zijn aangenomen en die Signe daarom niet kent. ‘Het spijt me, maar ik ben je naam vergeten.’

‘Dat geeft niet. Ik heet Laust. Larsen.’

‘Laust, kijk hier eens naar.’

Hij trekt een stoel bij het bureau en ze drukt op play. Ze kijken ruim een minuut lang zwijgend naar het scherm, waarna Laust rechtop gaat zitten. Hij

heeft een gemiddelde lengte, draagt een spijkerbroek, een lichtblauw overhemd en een donkerblauw colbert, heeft kort blond haar en een smetteloze, gladgeschoren huid. Signes eerste indruk van haar jonge collega is dat 'saai' het met een neuslengte wint van 'knap'.

'Krijg nou wat,' zegt hij. 'Dat is de moord op de Balders Plads, nietwaar?'

Ze knikt. 'Herken je de man met het mes?'

Hij schudt zijn hoofd langzaam. 'Nee, niet echt.'

'Is er helemaal niets wat een belletje doet rinkelen?'

'Het is lastig. Ze hebben allemaal hun capuchon op. Ik denk dat ik misschien weet wie een paar van de anderen in de vechtpartij zijn, maar de moordenaar herken ik niet. Zijn gezicht is nauwelijks te zien.'

'Nee, helaas niet.'

Hij staat op. 'Het is waarschijnlijk een goed idee om te voorkomen dat de video lukraak rondgestuurd wordt. Het is niet moeilijk om uit te vissen vanaf welk appartement er gefilmd is en dat kan misschien een probleem worden voor de bewoner.'

'Daar heb je gelijk in. Ik heb tegen degene die de video heeft gemaakt gezegd hij hem absoluut niet naar anderen mag sturen.'

Laust gaat weer achter zijn bureau zitten. Signe pakt haar telefoon en toetst een nummer in dat ze al heel lang niet meer heeft gebeld. Na vijf keer overgaan hoort ze een stem die zo melodieus klinkt dat ze heeft overwogen om er een opname van te maken en hem als ringtone te gebruiken.

De ouders van x zijn afkomstig uit Irak. Hij is opgegroeid in Mjølnerparken, op een steenworp afstand van de Balders Plads, is een gediplomeerd elektrotechnisch ingenieur, maar werkt tegenwoordig als imam. Signe is vijf jaar geleden voor het eerst met hem in contact gekomen toen ze onderzoek deed naar een zaak over eerwraak op een jonge vrouw. x werkte voor een organisatie die de slachtoffers van deze misdrijven steunde en hij hielp Signe met het oplossen van de zaak. Hij was charmant, hoffelijk en beter opgeleid dan veel anderen die ze kende. Bovendien was hij de mooiste man bij wie ze ooit in de buurt was geweest. Sindsdien is x Signes beste bron voor wat er in de migrantengemeenschap in Nørrebro speelt.

x' echte naam is Abdel-Aziz Hassan, maar zelfs voor een man met zijn uitstekende reputatie is het gevaarlijk als bekend wordt dat hij contact heeft met een politieagent. Daarom heeft Signe zijn echte naam nooit gebruikt of

genoemd, ook niet tegenover haar collega's. Voor alle zekerheid noemt ze hem zelf ook altijd x.

'Dat is lang geleden, Signe. Ik dacht dat je me vergeten was.'

Ze glimlacht. 'x, hoe zou ik jou kunnen vergeten?'

'Vleierij helpt je niet, dat weet je.'

Ze kan aan zijn stem horen dat hij eveneens glimlacht.

'Maar wat kan ik voor je doen? Of wil je me alleen graag zien en een kop koffie met me drinken?'

'Ik heb altijd zin om koffie met je te drinken, maar er is iets waarmee je me misschien kunt helpen.'

'Ik vermoed dat het met de Balders Plads te maken heeft.'

'Goed geraden. We hebben een video van de moord en de dader moet geïdentificeerd worden. Kun je me daarmee helpen?'

'Ik kan het proberen. Het slachtoffer was een neonazi, toch?'

'Hij is nog niet definitief geïdentificeerd, maar afgaand op de video lijkt het daar inderdaad op. Net zoals het erop lijkt dat de dader een...' Signe zoekt naar het juiste woord.

'Een van ons is. Een woestijnrat,' beëindigt x haar zin korzelig.

'Hij heeft een migrantenachtergrond,' zegt Signe.

'Hoe dan ook, neonazi's zijn ook een soort kinderen van God en de moord moet opgelost worden. Ik neem aan dat je me de video niet wilt sturen?'

'Nee, dat doe ik liever niet. Wanneer kunnen we afspreken?'

'Ik ben op familiebezoek in Malmø, maar ik rijd vanavond naar huis. Morgen dus. Vroeg in de ochtend?'

'Prima.'

Ze spreken om negen uur af in een café aan de Sortedam Dossing. Als Signe de verbinding heeft verbroken, bukt ze zich en zet de doos op haar bureau. Ze haalt de foto's van Niels en de kinderen eruit en plaatst die op haar bureau, zet de boeken en ringbanden in de boekenkast en legt het plastic zakje met de haren eveneens op het bureau. Ze kijkt er heel even naar, waarna ze het zakje in haar tas stopt.